

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8Co/31/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8114228154
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eduard Valenčin
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2026:8114228154.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Eduarda Valenčina a členov senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Mariana Hoffmanna, PhD., v spore žalobcu: A. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. C. XX, XXX XX D., právne zastúpený: JUDr. Ladislav Bujňák, advokát, so sídlom Sládkovičova 8, 080 01 Prešov, proti žalovaným: 1/ E. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XX, XXX XX F., zastúpený: H. I. F., nar. XX. XX. XXXX, bytom G. XX, XXX XX F., 2/ J. K., nar. XX. XX. XXXX, bytom G. X, XXX XX F., právne zastúpená: JUDr. Jozef Pirkovský, advokát, so sídlom Hlavná 19, 080 01 Prešov, 3/ L. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XXX, XXX XX D., právne zastúpená: TROŠČÁK advokátska kancelária s.r.o., Bayerová 15918/10B, 080 01 Prešov, IČO: 57 401 349 4/ A. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. N. XXXX/X, XXX XX F., 5/ O. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. C. XX, XXX XX D., 6/ E. C., nar. XX.XX.XXXX, P. XX, XXX XX P., právne zastúpený: JUDr. Jozef Pirkovský, advokát, so sídlom Hlavná 19, 080 01 Prešov, 7/ K. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. Q. XX, XXX XX M., 8/ H. I. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XX, XXX XX F., o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, o odvolaní žalovaných v 2., 3., 6. a 8. rade proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 17C/362/2014-629 zo dňa 23.04.2025, takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok.

II. P r i z n á v a žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovaným v 1. až 8. rade, ktorí sú zodpovední spoločne a nerozdielne, v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov, ako súd prvej inštancie, odvolaním napadnutým rozsudkom rozhodol takto:

I. Súd u r č u j e , že žalobca A. A., nar. XX.XX.XXXX, je výlučným vlastníkom tých častí parcel zapísaných na LV č. XXXX, k.ú. B. C., označených ako parcely registra „E“ č. XXX/XXX - orná pôda o výmere 248 m², č. XXX/XXX - orná pôda o výmere 137 m², č. XXX/XXX - orná pôda o výmere 557 m², č. XXX/XXX - orná pôda o výmere 4.289 m² a č. XXX/XXX - orná pôda o výmere 3.137 m², ktorým v súčasnosti podľa geometrického plánu P. H. A. - H. N. XX/XXXX zo dňa 14.7.2014, overeného katastrálnym odborom OÚ v Prešove dňa 7.8.2014 zodpovedajú parcely označené ako parcely C-KN XXX/X - orná pôda o výmere 1.769 m², C-KN XXX/X - orná pôda o výmere 2.200 m², C-KN XXX/X - záhrada o výmere 805 m² a C-KN XXX/X - záhrada o výmere 137 m².

II. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov konania voči žalovaným v 1. až 8. rade v rozsahu 100 %, ktoré sú povinní nahradiť spoločne a nerozdielne, a o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Znalec H. G. B., F. m á n á r o k na náhradu znalečného voči žalovaným v 1 až 8. rade v rozsahu 100 %, ktoré sú povinní nahradiť spoločne a nerozdielne.

2. V odôvodnení tohto rozsudku poukázal na to, že žalobca svoju žalobu odôvodnil tým, že je zapísaný na LV č. XXXX, k.ú. B. C., ako podielový spoluvlastník v podiele 1/2 pod B1 k parcelám EKN č. XXX/

XXX - orná pôda o výmere 475 m², EKN č. XXX/XXX - orná pôda o výmere 248 m², EKN č. XXX/XXX - orná pôda o výmere 379 m², EKN č. XXX/XXX - orná pôda o výmere 137 m², EKN č. XXX/XXX - orná pôda o výmere 557 m², EKN č. XXX/XXX - orná pôda o výmere 4.289 m², EKN č. XXX/XXX - orná pôda o výmere 3.137 m², a to na základe osvedčenia Q. XXX/XXXX. Geometrickým plánom zhotoviteľa P. H. A. - H. N. XX/XXXX boli z časti pôvodných pozemnoknižných parciel mpč. XXX/X, XXX/X, XXX/X a XXX/X zapísaných vo výpise z pozemkovej knihy č. záp. XXX, k.ú. M. a parciel EKN XXX/XXX, XXX/XXX, XXX/XXX, XXX/XXX, XXX/XXX, zapísaných na LV č. XXXX, k.ú. B. C., vytvorené parcely CKN č. XXX/X - orná pôda o výmere 1.769 m², č. XXX/X - orná pôda o výmere 2.200 m², CKN č. XXX/X - záhrada o výmere 805 m² a CKN č. XXX/X - záhrada o výmere 137 m², ktoré žalobca v súčasnosti užíva ako svoje výlučné vlastníctvo. Pôvodnou vlastníčkou predmetných parciel bola právna predchodkyňa žalobcu, jeho matka, K. A. R. C., ktorá predmetné parcely nadobudla titulom dedenia po svojom otcovi B. C. v roku 1948. Už v tom čase boli parcely reálne rozdelené, avšak vlastníci parciel boli formálne zapísaní ako podieloví spoluvlastníci k pôvodným pozemnoknižným parcelám. Matka žalobcu bola zapísaná ako podielová spoluvlastníčka k parcelám mpč. XXX/X a XXX/X - roľa M. v pozemnoknižnej záp. č. XXX, k.ú. M., pod P. v podiele 16/32. Každý zo spoluvlastníkov užíval reálne vydelenu časť, nakoľko došlo medzi nimi k reálnej delbe, a teda dlhotrvajúcim rozdelením a užívaním nehnuteľností došlo k faktickému zrušeniu a vyporiadaniu podielového spoluvlastníctva za platnosti a účinnosti bývalého uhorského práva, resp. stredného Občianskeho zákonníka. Matka žalobcu užívala v prírode reálne vydelené a ohraničené parcely spoločne s manželom B. A. v dobrej viere, že jej vlastnícky patria. Užívanie bolo dobromyseľné a nerušené. V roku 1972 matka žalobcu predmetné parcely darovala svojmu synovi, žalobcovi, ktorý ich taktiež v dobrej viere v rovnakom rozsahu užíval a užíva ako svoje vlastníctvo. Parcely sú aj v súčasnosti od susedných parciel v prírode riadne ohraničené medzami a sčasti aj plotom. Nikto si doposiaľ nerobil žiadne vlastnícke nároky na predmetné nehnuteľnosti a neexistovali spory o ich hranice. Žalobca je preto toho názoru, že vlastníctvo k predmetným parcelám nadobudol titulom vydržania. Žalovaní sú formálne zapísaní ako podieloví spoluvlastníci na LV č. XXXX, k.ú. B. C.. Keďže skutočný užívací stav nezodpovedá stavu právnomu, stavu v evidencii nehnuteľností, žalobca má naliehavý právny záujem na jeho zosúladení a určení vlastníckeho práva k predmetným parcelám.

3. Žalovaní so žalobou nesúhlasili, pričom žalovaná v 2. rade, pôvodný žalovaný v 3. rade a žalovaný v 6. rade sa vyjadrili, že v minulosti boli predmetné nehnuteľnosti rozdelené, avšak nie spôsobom, ako to uvádza žalobca. Žalovaný v 1. rade v rámci ohliadky vykonanej dňa 10.04.2015 uviedol, že nemá námietky, aby bol žalobcovi vyčlenený podiel, avšak to, čo žiada, nie je v správnej výmere. Potvrdil, že v minulosti si ich rodičia rozdelili pôdu tak, že rodičia žalobcu užívali jednu polovicu a druhá polovica bola rozdelená na 3 časti, a to pre P. M., K. M., E. F. a O. C., R. E..

Právna predchodkyňa žalovaného v 4. rade sa vyjadrila, že ona spolu so svojou tetou dedila po svojom dedovi P. M. podiel 1/64, a to čo zdedili, aj užívali.

Žalovaný v 5. rade sa vyjadril, že jeho dedo a dedo pôvodnej žalovanej v 4. rade boli bratia a oni užívali tú časť, kde bol sad, teda ovocné stromy, pričom chce, aby mu ostala taká výmera, ktorú zdedil, t.j. 1/32 vo výmere 320 m².

Žalovaní v 2. a 6. rade zároveň uviedli, že žalobca nesplnil podmienky vydržania. Poukázali taktiež na rozdielnosť výmery, a teda, že žalobca nemohol byť v dobrej viere pri posudzovaní výmery, v dôsledku čoho nemohlo dôjsť k vydržaniu.

4. V súvislosti s konaním vedeným Okresným súdom Prešov pod sp.zn. 20C/226/2010 žalobca uviedol, že nemá právnické vzdelanie a pri podaní tejto žaloby, ktorú podala jeho právna zástupkyňa, jej plne dôveroval. Jednalo sa o žalobu o zrušenie podielového spoluvlastníctva, pričom počas konania chcela právna zástupkyňa zmeniť žalobu, čo ale súd nepripustil, preto žalobu vzala späť. Žalobca si následne zvolil nového právneho zástupcu, ktorý podal túto novú žalobu. Skutkové dôvody v oboch žalobách sú však rovnaké a jedná sa o skutočný užívací stav, ktorý nezodpovedá právnomu stavu, teda stavu v evidencii nehnuteľností.

Žalobca poukázal na to, že jeho matka v roku 1972 prejavila vôľu, aby parcela mpč. XXX/X bola v celom rozsahu prevedená na neho, avšak vtedajšia politická situácia neumožňovala prevod celej parcely, ale iba výmery 600 m² pre účely výstavby rodinného domu. Uvedené nehnuteľnosti užíva v celosti nepretržite, preto ani neboli prejednané v dedičskom konaní po jeho nebohej matke. Ohľadom držby a užívania týchto nehnuteľností nemal s bývalými vlastníckmi nijaké spory, až v roku 2008 dedičia po nebohých vlastníckoch namietali jeho vlastnícke právo. Žalobca uviedol, že je pravdou, že to čo užíva, nezodpovedá presne 1, avšak on nehnuteľnosti prevzal tak, ako mu boli v prírode vyčlenené a odovzdané. Zároveň uviedol, že parcely, ktoré na neho previedla jeho matka, družstvo nikdy neužívalo.

5. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na to, že v dôsledku odvolania žalovaných Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací, zrušil uznesením č.k. 17C 362/2014-578 zo dňa 25.10.2023 rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V zrušujúcom rozhodnutí vyslovil tento záväzný právny názor: „32. Z doterajšieho priebehu konania vyplýva, medzi stranami sporu nebolo sporné, že ešte ich právni predchodcovia si reálne rozdelili pôvodné mpč. parcely. Týkalo sa to rozdelenie nehnuteľností (mpč.XXX/X,XXX/X) v roku 1948 právny predchodcami strán sporu (zo strany žalobcu jeho starým otcom), následne nehnuteľnosti zdedila matka žalobcu a tá darovala pozemky v roku 1972 žalobcovi. Žalobca minimálne od roku 1992 sa snažil vyporiadať svoje vlastníctvo k predmetu sporu, osvedčením resp. konaním o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva. Túto snahu žalobcu, podľa názoru odvolacieho súdu, nie je správne hodnotiť v jeho neprospech s prijatým záverom, že nebol dobromyseľný, keďže vedel o podielovom spoluvlastníctve s ďalšími podielovými spoluvlastníkmi - žalovanými (súčasný stav je práve dôsledok neformálnej deľby). Žalobca k žalobe pripojil geometrický plán, ktorý identifikoval nehnuteľnosti, ku ktorým sa žalobca domáhal určenia vlastníckeho práva a tiež rozsah užívania. V konaní boli vypočítaní svedkovia M. K. S., ktorí ako starší občania obce, znali pomerov a bezprostrední susedia žalobcu, potvrdili v celom rozsahu tvrdenia žalobcu k podstatným skutočnostiam (rozdelenie nehnuteľnosti v dávnej minulosti, rozsah užívania, ktoré zodpovedá súčasnej situácii v prírode, nerušené a nepretržité užívanie, neprevzatie pozemkov do užívania družstva a k tomu sa viažuce čestné prehlásenia p. M. a p. M.), čo možno v súhrne považovať za dôkazy v prospech žalobcu. Obec M. sa vyjadřila k držbe a užívaniu nehnuteľností žalobcom, potvrdila nerušené užívanie, za ktoré desaťročia uhrádza dane. Ani vyjadrenie Poľnohospodárskeho družstva samo o sebe neznamena dôkaz, ktorý by mal byť vyhodnotený v neprospech žalobcu, keďže z výpovedí strán sporu vyplynulo, že časť pôvodných mpč. parcel, ktoré v dôsledku reálnej deľby pripadli právnym predchodcom žalovaných, boli po vzniku družstva zabraté do užívania družstva, po jeho vzniku. 33. Naopak žalovaní nepredložili dôkazy, ktoré by svedčili v neprospech tvrdeniam žalobcu. Možno teda konštatovať, že neunesli dôkazné bremeno (napr. rozsudok NS SR sp. zn. 3MCdo/6/2010, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 24/2019 z 9. júna 2020) a ani znalecký posudok vypracovaný v priebehu konania, neposkytol závery, ktoré by podporili tvrdenia žalovaných. 34. Z týchto dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým a následne právnym záverom a tak je daný dôvod na zrušenie rozsudku podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP.

6. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil nasledovné skutočnosti:

Z výpisu zo záp. č. XXX, k.ú. M. zistil, že podielovými spoluvlastníkmi parcel mpč. XXX/X, XXX/X, XXX/X a XXX/X boli A. F. R. E. v 11/32, O. E. v 2/32, K. A. R. C. v 16/32, P. M. v 1/32, mal. K. M. v 1/32, E. F. v 1/32.

Z LV č. XXXX, k.ú. B. C. zistil, že podielovým spoluvlastníkom parcel EKN č. XXX/XXX - orná pôda o výmere 248 m², EKN č. XXX/XXX - orná pôda o výmere 137 m², EKN č. XXX/XXX - orná pôda o výmere 557 m², EKN č. XXX/XXX - orná pôda o výmere 4.289 m² a EKN č. XXX/XXX - orná pôda o výmere 3.137 m² je žalobca s podielom 1/2, žalovaný 1/ s podielom 11/96, žalovaná 2/ s podielom 1/64 a 11/96, pôvodná žalovaná 3a/ s podielom 11/192, pôvodná žalovaná 3b/ s podielom vo výške 11/192, žalovaný 4/ s podielom 1/64, žalovaný 5/ s podielom 1/32, žalovaný 6/ s podielom 1/16, žalovaná 7/ s podielom 1/64 a žalovaný 8/ s podielom 1/64.

Z notárskej zápisnice sp.zn. N XXXX/XX, Q. XXXX/XX zo dňa 15.12.1972 zistil, že medzi predávajúcimi, A. F. R. E., O. C., P. M., K. M., E. F. a K. A. ako predávajúcimi („predávateľia“) a žalobcom s manželkou ako kupujúcimi („kupiteľia“), došlo k uzavretiu kúpnej zmluvy, predmetom ktorej bola parc. KN XX/XX vo výmere 600 m², ktorá bola vytvorená geometrickým plánom č. XXX-XXX-XXXX-XX z mpč. XXX/X, k.ú. M..

Z notárskej zápisnice, sp.zn. Q. XXX/XXXX, Q. XXXXX/XXXX, Q. XXXXX/XXXX zistil, že žalobca si dal osvedčiť vlastnícke právo vydržaním k 1.1.1992 k parcelám EKN č. XXX/XXX, XXX/XXX, XXX/XXX, XXX/XXX, XXX/XXX, XXX/XXX, XXX/XXX, XXX/XXX v podiele 16/32 k celku. Z tejto notárskej zápisnice vyplýva, že žalobca tieto nehnuteľnosti mal v celosti užívať nepretržite od roku 1972. Spoluvlastníctvo jeho nebohej matky je iba formálne. Pozemok mu v roku 1972 jeho nebohá matka odpredala kúpnu zmluvou, ktorá bola registrovaná pod č. R. H. XX/XX, avšak na žalobcu bol prevedený iba stavebný pozemok o výmere 600 m². V skutočnosti však uvedenou zmluvou nadobudol pôvodnú parcelu mpč. XXX/X, XXX/X v celosti. Od roku 1972 žalobca uvedené parcely - podiel neb. matky užíval v dobrej viere ako vlastný. Uvedený pozemok z tohto dôvodu ani nebol prejednaný v dedičskom konaní po jeho

nebohej matke pod č. D XXXX/XX, XXX XXX/XXXX. Ohľadom držby a užívania týchto pozemkov nemal žalobca v obci nikdy žiadne spory s vlastníkmi susedných parciel, ani s inými osobami.

Z čestného vyhlásenia L. M. zo dňa 08.05.2012, ktorého pozemok (parcela XXX/X) susedí s parcelou XXX/X, na ktorej má žalobca podiel, súd zistil, že žalobca užíva časť parcely XXX/X po svojich rodičoch a prarodičoch. Spomínaný pozemok, ktorý do dnešného dňa užíva počas jeho života nikto iný nevlastnil, ani na ňom nepracoval.

Rovnako z čestného vyhlásenia tety žalobcu, K. M., zo dňa 08.05.2012 zistil, že žalobca, ktorý je jej synovec, užíva nepretržite do dneška časť pozemku XXX/X, ktorý zdedil po svojej matke K. A., R. C., a ona po ich otcovi B. C.. Užívanie týchto parciel bolo známe už desaťročia každému vlastníkovi (užívateľovi).

Z výsluchu svedka L. M. súd zistil, a že žalobca a ešte jeho otec obhospodarovali celú parcelu až po dva rady ovocných stromov. Pamätá si to od svojich 10 alebo 12 rokov. Hranica ide ako je plot okolo cesty a smerom hore až po dva rady stromov. Tieto dva rady stromov boli na bokoch a celú túto plochu užívali oni, odkedy si na to pamätá. Družstvo tam neužívalo, ale užívali to oni. Čo on vie, nikto si na tieto parcely nerobil nárok, spory tam neboli. Družstvo bolo v obci založené niekedy v roku 1962. Po zmenách v roku 1989 družstvo vydávalo občanom pozemky, nevie, či pánovi A. boli vydané pozemky družstvom. Nemá žiadnu zmienku o tom, že by družstvo užívalo tieto parcely. Žalobca obhospodaroval tieto pozemky, sial na nich, oral. Družstvo hospodáril na vedľajších pozemkoch, teda od tej časti, kde boli dva rady ovocných stromov. Potom je pravdou, že tieto stromy boli vyrúbané a aj keď boli vyrúbané, tak družstvo túto pôdu neužívalo. Tam, kde mal A. svoje pozemky, tam družstvo nerobilo nič.

Z výsluchu svedka K. S., suseda žalobcu, súd zistil, že tento pracoval na družstve 45 rokov v rôznych funkciách, aj ako vodič traktora, nákladných vozidiel. Na týchto pozemkoch družstvo nikdy nepracovalo. Ako je hranica teraz, tak bola hranica aj v minulosti. Mal 9 rokov, keď pozemky zobralo družstvo, bolo to v roku 1959 a aj odvtedy to užíva pán A.. O žiadnych sporoch nevie. Oni to užívali tak, že mali koňa, orali to, svojpomocne to užívali.

Z potvrdenia obce M. zo dňa 07.05.2015 súd prvej inštancie zistil, že žalobca užíva pozemky v k. ú. B. C., evidované na LV XXXX po matke K. A. nepretržite do dnešného dňa. Tieto pozemky vždy užíval a užíva v dobrej viere ako vlastné. Ohľadom držby a užívania parcely nemal v obci žiadne spory a nedorozumenia s vlastníkmi susedných parciel, ani s inými osobami. Spor nastal až po roku 2008 s novonadobudajúcimi dedičmi, keď A. A. požiadal o LV k užívanej parcele, ktorú zdedil. Užíva ju a platí daň z nehnuteľností už niekoľko desaťročí.

7. Súd prvej inštancie konštatoval, že v konaní nebolo sporné, že právni predchodcovia žalobcu a žalovaných v 1. až 7. rade (A. E., O. C., R. E., K. A., P. M., K. M., A. F., R. E., E. F.) boli podieloví spoluvlastníci nehnuteľností uvedených v záp. XXX k. ú. M., a to parciel mpč. XXX/X, XXX/X K. XXX/X, ktorým v súčasnosti sčasti zodpovedajú parc. reg. EKN č. XXX/XXX, XXX/XXX, XXX/XXX, XXX/XXX K. XXX/XXX (všetky k.ú. B. C.). Niet zároveň pochyb, že žalobca je synom K. A., R. C., a žalovaní 1/ až 3/ sú právnymi nástupcami po A. F., žalovaní 4/ a 7/ sú právnymi nástupcami po P. M., žalovaný 5/ je právnym nástupcom po K. M. a žalovaný 6/ je právnym nástupcom po O. C.. Žalovaný v 8. rade nadobudol vlastnícke právo v priebehu súdneho konania dňa 11.1.2022 na základe darovacej zmluvy. Medzi stranami sporu rovnako nebolo sporné, že v minulosti (r. 1948) došlo medzi právnymi predchodcami strán konania (zo strany žalobcu jeho starým otcom B. C.) k rozdeleniu spoluvlastníctva (tzv. reálnej deľbe) k predmetným nehnuteľnostiam (mpč. XXX/X, XXX/X). V súvislosti s uvedeným poukázal súd prvej inštancie na rozhodnutie č. XXX/XXXX Úradnej zbierky rozhodnutí bývalého Najvyššieho súdu Československej republiky, podľa ktorého treba v dlhotrvajúcom stave držby a užívania nehnuteľností zapísaných do pozemkovej knihy na mená spoluvlastníkov v ideálnych podieloch, podľa ktorého určití spoluvlastníci určité časti z týchto nehnuteľností majú vo výlučnej držbe a užívaní, vidieť dohodu strán o deľbe, prípadne zámene týchto nehnuteľností nielen čo do držby, ale aj čo do vlastníckeho práva; takáto dohoda môže byť uzavretá aj mlčky (konkludentným konaním).

Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že po smrti B. C. zdedila jeho dcéra K. A. (matka žalobcu) reálne vyčlenenú a v prírode ohraničenú časť týchto nehnuteľností (dokonca zo zhodných výpovedí žalobcu a pôvodného žalovaného 3/ vyplýva, že táto časť bola v období okolo roku 1957 aj oplotená, č.l. 106 a 111 spisu). V roku 1972 predala matka žalobcu (účastníkom kúpnej zmluvy boli aj právni predchodcovia žalovaných ako formálne zapísaní podieloví spoluvlastníci) žalobcovi a jeho manželke geometrickým plánom vytvorenú parcelu EN č. XX/XX o výmere 600 m² (v súčasnosti parc. CKN č. XXX), ktorá sa nachádza na pravej strane pôvodnej mpč. XXX/X. V súvislosti s týmto právnym úkonom došlo aj k ústnemu darovaniu zvyšnej časti mpč. XXX/X, ktorá bola v tom čase (aj v súčasnosti) riadne v prírode ohraničená medzami a sčasti aj plotom. Tieto parcely od toho času žalobca ako svoje vlastné užíva.

8. Súd prvej inštancie v predmetnej veci skúmal, či v danom prípade došlo k nadobudnutiu vlastníckeho práva žalobcu titulom vydržania. Vo svojom rozhodnutí prezentoval teoretické východiská pre účely vydržania, a teda splnenie základných predpokladov: 1/ spôsobilý predmet vydržania, 2/ podmienka, že držba musí byť oprávnená, 3/ držba musí byť nepretržitá počas zákonom stanovenej doby. Taktiež sa zaoberal náležitosťami oprávnenej držby, ktorá zahŕňa faktické ovládanie veci, vôľu nakladať s vecou, ako so svojou, pričom sa musí jednať o dobromyseľnú držbu veci. Poukázal na to, že iba vzhľadom na formu právneho úkonu (ústnu alebo písomnú) nemožno vylúčiť, ani potvrdiť existenciu dobrej viery držiteľa pri nadobudnutí nehnuteľnosti bez toho, aby nedošlo k zohľadneniu konkrétnych právnych, ale aj skutkových okolností prípadu spojených s prevodom nehnuteľnosti - viažucich sa k nadobúdaciemu titulu. Tento titul nemusí byť vždy daný, postačí, ak je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti v dobrej viere, že tu taký titul je. Nie je vylúčené, aby k vydržaniu vlastníckeho práva došlo na základe putatívneho právneho titulu (predstieraného, či neplatného). Je potrebné však vziať do úvahy, či držiteľ pri bežnej opatrnosti, ktorú možno vzhľadom na okolnosti a povahu prejednávaneho prípadu po každom vyžadovať, nemal po vydržiacu dobu dôvodné pochybnosti o tom, či mu vec alebo právo patrí. Súd prvej inštancie taktiež poukázal na nález Ústavného súdu SR, sp.zn. II.ÚS 484/2015 zo dňa 14.11.2018, z ktorého, okrem iného, vyplýva, že pri poskytovaní súdnej ochrany v súvislosti s nadobúdaním vlastníckeho práva vydržaním treba za podstatu a zmysel základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práva slobôd, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd považovať taký výklad ustanovenia § 134 Občianskeho zákonníka, ktorý podporuje zákonnú intenciu uviesť do súladu dlhodobý faktický stav nepretržitej držby oprávneným držiteľom (ktorý je po stanovenú dobu objektívne presvedčený o svojom domnelom vlastníckom práve) so stavom vlastníckym. A contrario, výklad, ktorý túto možnosť vylučuje, resp. ju obmedzuje podstatným spôsobom, nemôže byť považovaný za ústavne konformný. Pri ústavne konformnom výklade dobromyseľnosti držby treba skúmať, či držiteľ objektívne mohol byť presvedčený o tom, že držanú vec poctivým spôsobom nadobudol. Nemôže byť teda rozhodujúce, že pritom nesplnil zákonné podmienky. Za poctivý spôsob nadobudnutia veci treba považovať také nadobudnutie, ktoré je v súlade s dobrými mravmi. Spravidla je preto rozhodujúce, že držiteľ za držanú vec zaplatil dohodnutú sumu, prípadne poskytol iné dohodnuté plnenie, alebo preukázateľne išlo o dar ako bezodplatné plnenie. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že obdobný záver prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku, sp. zn. 1VCdo/1/2024 zo dňa 13.05.2024 (ide o rozhodnutie Veľkého senátu Najvyššieho súdu SR uverejnené v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 2/2024), ktorý zaujal zjednocujúce stanovisko ohľadom právnej otázky, či môžu byť splnené podmienky vydržania (aj) bez existencie písomného nadobúdacieho úkonu (v okolnostiach danej veci na základe ústnej darovacej zmluvy), a to tak, že judikoval, cit.: „Právny titul je len jedným z dôkazov preukazujúcich dobromyseľnosť držiteľa a oprávnenosť držby, preto jeho nedostatok pre účely vydržania sám o sebe nemôže zapríčiniť neoprávnenosť držby. Rozhodujúcim vždy bude, či držiteľ konal poctivo, teda napr. či za držanú vec zaplatil dohodnutú sumu, prípadne poskytol iné dohodnuté plnenie alebo preukázateľne išlo o dar ako bezodplatné plnenie.“

9. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca svoj titul vstupu do držby odvodzuje od ústnej darovacej zmluvy medzi ním a matkou, k uzavretiu ktorej došlo v roku 1972, kedy sa ujal držby a následného užívania reálne v prírode vydelených a ohraničených parciel. Identifikácia nehnuteľností, ku ktorým sa domáha určenia vlastníckeho práva, ako aj rozsah užívania vyplýva zo žalobcom predložených geometrických plánov (č.l. 4 a č.l. 125 spisu). Žalovaní, ani ich právni predchodcovia, nenamietali rozsah užívania nehnuteľností a do roku 2008 si ani nerobili vlastnícke nároky na nehnuteľnosti užívané žalobcom, akceptovali užívací stav.

Rozdelenie nehnuteľnosti v dávnej minulosti, rozsah užívania, ktorý zodpovedá súčasnej situácii v prírode, ako aj nepretržité užívanie predmetných pozemkov matkou žalobcu, ako i samotným žalobcom, potvrdili aj v konaní vypočutí svedkovia M. K. S., pričom išlo o starších občanov obce znalých pomerov a zároveň aj bezprostredných susedov žalobcu. Dané skutkové okolnosti potvrdzujú i čestné prehlásenia suseda p. M. a p. M.. Rovnako aj obec M., ktorá sa vyjadrila k držbe a užívaniu nehnuteľností žalobcom, potvrdila nerušené užívanie, s tým, že za tieto parcely žalobca desaťročia uhrádza dane. V neposlednom rade uvedené potvrdili aj svedkovia - súrodenci žalobcu p. D.. A. a p. C..

Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca sa minimálne od roku 1992 snažil vyporiadať svoje vlastníctvo k predmetu sporu osvedčením o vydržaní, resp. aj konaním o

zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva. Túto snahu nemožno podľa názoru súdu hodnotiť v neprospech žalobcu a vyvodzovať z toho absenciu dobromyseľnosti, a to predovšetkým s ohľadom na fakt, že tento stav je dôsledkom neformálnej deľby. Z vykonaného dokazovania pritom plynie, že žalobca žalobu o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva podal v podstate za uvedenia totožných skutkových tvrdení (existencia reálnej deľby v 1948 a následné nerušené dobromyseľné užívanie parciel), pričom následnú ním iniciovanú zmenu petitu súd nepripustil, preto vzal žalobu späť a podal túto žalobu o určenie vlastníckeho práva.

10. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že vyššie uvedení svedkovia (S., M., D., A. a C.) potvrdili i skutočnosť, že pozemky užívané žalobcom, ku ktorým sa domáha určenia vlastníckeho práva, nikdy neboli prevzaté do užívania družstva. Svedok S. bol pritom dlhoročným pracovníkom družstva (traktoristom). Z výpovedí strán sporu tiež vyplynulo, že časť pôvodných mpč. parciel, ktoré v dôsledku reálnej deľby pripadli právnym predchodcom žalovaných, boli družstvom zabraté do užívania po jeho vzniku. V tomto smere je potrebné poukázať na to, že čo sa týka užívania mpč. XXX/X vedenej v záp. XXX, k.ú. M., z vyjadrenia družstva zo dňa 02.04.2012 vyplýva, že parcelu mpč. XXX/X užíval L. M. a potom smerom k obci nasledovalo užívanie predmetnej parcely (mpč. XXX/X) P. a K. M., A. a E. F., A. C. R. E., K. A. R. C.. Uvedené tak tiež podporuje hodnovernosť tvrdenia žalobcu a svedkov, že družstvo užívalo len tie časti pôvodných parciel evidovaných v záp. XXX, ktoré v rámci reálnej deľby pripadli právnym predchodcom žalovaných (t.j. od pozemkov užívaných p. M. až po pozemky využívané p. A. C., vrátane). F. T. B. vo svojom vyjadrení zo dňa 7.7.2016 uviedlo, že pri kontrole pôdneho fondu z 1.1.1990 (príloha č. 2) sa zistilo, že družstvo platí vlastníkom aj nájomné a obci daň, avšak parcelu žalobcu A. A. neužíva, a to aj napriek existencii vypracovaného projektu Pozemkovým úradom Prešov zo dňa 7.1.1992 v zmysle zák. 330/92 Zb. o pozemkových úpravách. Užívanie pôdy žalobcom A. bolo legalizované. S ohľadom na to nie je preto možné ani samotné vyjadrenie družstva vyhodnotiť ako dôkaz, ktorý by bol v neprospech žalobcu.

V tejto súvislosti súd prvej inštancie poznamenal, že ani prípadné odovzdanie poľnohospodárskych pozemkov do užívania družstva (JRD) neprerušuje plynutie vydržacej doby (§ 18 ods. 3 zákona č. 293/1992 Zb. o úprave niektorých vlastníckych vzťahov k nehnuteľnostiam - pozri R 44/1996).

11. S ohľadom na všetky zistené skutočnosti prijal súd prvej inštancie záver (ktorý korešponduje s vyjadreným záväzným právnym názorom odvolacieho súdu), že žalobca ako držiteľ predmetných pozemkov mohol byť objektívne presvedčený o tom, že tieto pozemky (reálne v prírode vyčlenené - medzou a časťou plota) nadobudol poctivým spôsobom (v súlade s dobrými mravmi) darom od svojej matky. Zároveň preukázal, že dané nehnuteľnosti užíval nerušene a v dobrej viere, že mu vlastnícky patria, od roku 1972 až do roku 2008, kedy sa prvýkrát objavili námietky vo vzťahu k rozsahu jeho užívania zo strany žalovaných. So zreteľom na všetky okolnosti, preto súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca splnil zákonom stanovené podmienky vydržania vlastníckeho práva v zmysle § 134 ods. 1 OZ. Pokiaľ ide o námietku žalovaných vo vzťahu k rozsahu užívaného pozemku, ku ktorému žiadal určiť vlastnícke právo vydržaním, poukázal súd prvej inštancie na to, že pri posudzovaní nadobudnutej a skutočne držanej plochy pozemkov je potrebné vychádzať nie z parcelnej výmery nadobudnutého pozemku, ale z celkovej výmery pozemku, ktorý tvorí prirodzený funkčný celok, hoci nezodpovedá geometrickému alebo parcelnému stvárneniu podľa príslušného katastrálneho operátu. Pri posudzovaní pomeru držaného a skutočne získaného (kúpou, darom) pozemku za účelom zistenia, či sa oprávneným držiteľom stal nadobúdateľ, ktorý sa ujal aj držby časti susedného pozemku, ktorého vlastníctvo nenadobudol, je potrebné vychádzať z pomeru výmery všetkých na seba nadväzujúcich nadobudnutých pozemkov (teda pozemku oddeleného od susedných častí vlastníckou hranicou, ktorý môže zahŕňať viac parciel) k výmere uchopenej časti cudzieho pozemku; nestačí vyjsť len z výmery parcely priliehajúcej k tejto časti neprihliadnutím na výmery všetkých nadobudnutých parciel. Pri držanom pozemku nie je tiež významné, z koľkých parciel alebo častí pozostáva; podstatná je rozloha pozemku v hraniciach skutočne vykonávanej držby. (Fekete, I.: Občiansky zákonník. 2. zväzok. Veľký komentár, 2. aktualizované a rozšírené vydanie. Bratislava: Eurokódex 2015, str.200)

Posúdenie toho, či je rozdiel medzi plochou nadobudnutého a skutočne držaného pozemku natoľko veľký, že to vylučuje dobrú vieru držiteľa, je vždy individuálne, s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu, pričom v súlade s konštantnou judikatúrou sú prípustné rozdiely dosahujúce okolo 50 % a výnimočne aj viac z výmery pozemku, ktorého je držiteľ skutočne vlastníkom; nemožno teda uvažovať o ospravedlniteľnom omyle držiteľa iba v prípade minimálneho (t.j. celom zanedbateľného) rozdielu (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR zo dňa 07.02.2005, sp. zn. 22 Cdo 442/2004).

V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na špecifické okolnosti daného prípadu spočívajúce v tom, že žalobca užíva predmetné nehnuteľnosti na základe darovacej zmluvy, pričom k ich rozdeleniu došlo v minulosti reálnou deľbou. Účastníci tejto dohody o deľbe už v súčasnosti nežijú, a teda nie je objektívne možné priamymi dôkazmi vyvrátiť, ale ani potvrdiť, či medzi nimi došlo k dohode rešpektujúcej spoluvlastnícku podielu a výmery alebo jednoducho konkludentne užívali každý inú časť nehnuteľností bez presného zamerania. Avšak s ohľadom na vykonané dokazovanie, či už predloženými listinami (geometrický plán z r. 1972, náčrt o miestnom šetrení z r. 1983), alebo aj výsluchmi strán a svedkov dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobca bol v dobrej viere, že užíva presne taký rozsah pozemkov, ako v rámci reálnej deľby získali a desaťročia obhospodarovali jeho právni predchodcovia, teda i jeho matka, ktorá mu následne tieto pozemky v prírode riadne vymedzené darovala.

12. Súd prvej inštancie preto vzhľadom na vyššie uvedené žalobe vyhovel. O trovách konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči neúspešným žalovaným v rozsahu 100 %. Z totožných dôvodov zároveň zaviazal žalovaných na nahradenie trov znaleckého dokazovania.

13. Proti tomuto rozsudku podali odvolanie žalovaní v 2., 6. a 8. rade, ktorí poukázali na to, že súd prvej inštancie ich pasoval do postavenia formálnych vlastníkov, jeho rozsudok dáva žalobcovi možnosť legalizovať čiernu stavbu vybudovanú na ich spoločných pozemkoch bez ich súhlasu, pričom žalobca, ani jeho právni predchodcovia neboli nikdy vedení ako výluční vlastníci. Ďalej namietali, že na základe zmluvy z roku 1973 malo ísť o prevod spoluvlastníckych podielov matky žalobcu, nie podielov ostatných spoluvlastníkov, čo potvrdzuje aj to, že kúpna cena bola odovzdaná iba matke žalobcu za jej spoluvlastnícky podiel. Zároveň namietali, že pokiaľ v roku 1973 matka predala svoj spoluvlastnícky podiel, tak nie je zrejmé k akému darovaniu došlo v roku 1972. Poukázali aj na to, že v konaní bol vypracovaný znalecký posudok, ktorý vyvrátil pravdivosť tvrdení žalobcu.

14. Žalovaní v 2. a 6. rade podali odvolanie aj prostredníctvom svojho právneho zástupcu, ktorý poukázal na to, že v konaní nebolo preukázané, že pôvodní podielovní spoluvlastníci pri tvrdení reálnej deľbe sa mali dohodnúť tak, že nebudú rešpektovať veľkosti spoluvlastníckych podielov. Ďalej uviedli, že ak by bol žalobca nespochybniteľným spôsobom užíval dobromyseľne uvedené nehnuteľnosti, nebol by sa domáhal prevzatia nehnuteľnosti do užívania. Ďalej konštatovali, že samotný žalobca uviedol, že od roku 1972 užíval podiel matky v dobrej viere, pričom z tejto konštatácie je zrejmé, že si žalobca bol vedomý, že k nehnuteľnostiam, ku ktorým sa teraz domáha vlastníckeho práva, je iba podielovým spoluvlastníkom, tak ako podiel zodpovedal jeho právnej predchodkyni. V súvislosti s právnymi závermi odvolacieho súdu, s poukazom na viazanosť týmito závermi prvoinštančným súdom, uviedli, že to neznamena, že záver odvolacieho súdu musí byť neomylný a správny, preto navrhli žalobu v celom rozsahu zamietnuť a žalovaným priznať náhradu trov konania.

15. Odvolanie proti rozsudku podala aj žalovaná v 3. rade podľa § 365 ods. 1 písmeno a), b), d), e), f) a h). Poukázala na to, že žalobca nemohol byť v danom prípade dobromyseľný, keďže od počiatku si bol vedomý toho, že nehnuteľnosti sú podielovým spoluvlastníctvom viacerých osôb, čo vyplývalo aj z uzavretej kúpnej zmluvy zo dňa 15.12.1972. Dobromyseľnosť žalobcovi vyvracia obsah notárskej zápisnice Q. XXX/XXXX, podľa ktorej žalobcovi mala jeho nebohá matka zmluvou odpredať nielen pozemok o výmere 600 m², ale dokonca aj celé mpč. XXX/X a XXX/X. Žalovaná v 3. rade taktiež namietala, že súd nesprávne vyhodnotil kúpnu zmluvu zo dňa 15.12.1972, resp. rozhodnutie A. O. M. zo dňa 19.01.1973, keďže z týchto listín vyplýva, že žalobca nadobudol na základe kúpnej zmluvy od svojej matky stavebný pozemok vo výmere 600 m², avšak súd prvej inštancie konštatuje, že vstupom do držby bola ústna darovacia zmluva z roku 1972.

Žalovaná v 3. rade taktiež citovala zo znaleckého posudku, z ktorého vyplýva, že z jednotlivých výpovedí zúčastnených strán jednoznačne vyplýva, že medzi stranou žalobcu a stranou žalovaných nedošlo k dohode o rozdelení spoluvlastníctva pôvodných pozemkov parciel mpč. XXX/X, XXX/X a XXX/X, ktoré sú predmetom tohto posudku. Táto skutočnosť bola obojstranne verifikovaná. Zo znaleckého posudku má taktiež vyplývať, že sa jedná o úplne iné pozemky s inými výmerami, ktoré boli pôvodnými mpč. XXX/X, XXX/X K. K. XXX/X. Výpovede svedkov M. a S. považovala žalovaná v 3. rade za zjavne nedôveryhodné, keďže majú mať so žalobcom priateľský vzťah a sú dlhoročnými susedmi a títo svedkovia vedome klamali. Svedkovia A. a C. sú dokonca súrodencami, preto sú ich výpovede nehodnoverné. Ďalej uviedla, že samotné užívanie časti nehnuteľností v podielovom spoluvlastníctve nie je vydržaním, ale protiprávnym konaním. Žaloba bola podaná v rozpore s dobrými

mravmi, pretože v danom prípade sa jedná o neoprávnené užívanie, čoho si bol žalobca vedomý od roku 1972. Je zrejme, že snahou žalobcu je obohatiť sa na úkor ostatných spoluvlastníkov a dosiahnuť to, že bude vlastníkom pozemku, na ktorom má viac ako 13 rokov postavený rodinný dom, ktoré je tzv. čiernou stavbou. S poukazom na uvedené žalovaná v 3. rade navrhla, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná jej nárok na náhradu trov konania.

16. Žalobca k odvolaniu žalovaných opätovne zvýraznil, že predmetom konania je parcela mpč. XXX/X a namieta, aby sa v tejto žalobe riešili aj iné parcely. Poukázal na to, že žalovaní do tohto sporu vstupovali s vedomím, že len on, ako žalobca, má povinnosť svoje tvrdenie obhájiť, preukázať svedectvami, dobromyseľnosťou a užívaním. Avšak aj žalovaní majú povinnosť preukázať svoje tvrdenia, pričom súd dospel k záveru, že žalovaní neuniesli svoje dôkazné bremeno a ani súdny znalec nepoukázal na nič, čo by bolo v neprospech jeho ako žalobcu. Žalobca poukázal na to, že vôbec nerozumie odstavcu o nemravnom konaní, pričom to považuje iba za ďalšie prieťahy konania zo strany žalovaných. Upozornil taktiež na to, že keď navštívil žalovaných s cieľom vysporiadať parcelu mpč. XXX/X, tak títo o svojom spoluvlastníctve ani nemali vedomosť a poďakovali mu, že ich na túto skutočnosť upozornil, lebo v pozostalostiach po rodičoch sa táto parcela neriešila a nevedeli o nej. Poslednými užívateľmi tejto parcely a znalými veci boli ich rodičia. Taktiež uviedol, že počas konania už zomreli dvaja účastníci konania a štyria jeho svedkovia. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

17. Právny zástupca žalobcu k odvolaniu právneho zástupcu žalovanej v 3. rade uviedol, že súd prvej inštancie v predmetnej veci vykonal rozsiahle dokazovanie, vypočul všetkých účastníkov konania, navrhovaných svedkov, zabezpečil dokazovanie listinnými dôkazmi, vzhľadom na zmenu zákonného sudcu vykonal 2 krát obhliadku na mieste samom za účelom úplného a vyčerpávajúceho zistenie skutkového stavu a následne po zrušení a vrátení veci odvolacím súdom opätovne rozhodol. V súvislosti s citáciou judikatúry, uviedol, že sa jedná iba o formálne použitie judikatúry a právnych viet Ústavného súdu, bez reálnej konkretizácie pochybenia súdu prvej inštancie. Námietky týkajúce sa odôvodnenia rozhodnutia považuje žalobca za právne irelevantné, keďže sú len formálnym obsahom citácie zákonných ustanovení a ich výkladu, avšak neobsahujú žiadnu konkrétnu, v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie nachádzajúcu sa vadu alebo pochybenie. Z odôvodnenia odvolania nevyplýva žiadna námietka pokiaľ ide o skutkový stav, jeho nedostatočné zistenie, či pochybenie súdu. Konkrétne námietky odvolateľky prakticky smerujú len nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. V súvislosti s namietaním hodnovernosti vypočutých svedkov pre ich príbuzenský resp. susedský vzťah, žalobca poznamenal, že pri takomto type súdnych konaní sú zásadne vypočutí svedkovia, ktorí o predmete sporu zvyčajne vedia, a sú to väčšinou príbuzní a susedia, pričom predstava, že by svedkami v takýchto veciach mali byť nezainteresované osoby, ktoré o tom nič nevedia, je iba iluzórna. Taktiež poukázal na to, že vierohodnosť svedkov posudzuje súd. Vyjadrenie, že vypočutí svedkovia si môžu pamätať, vzhľadom na svoj vek, akurát to, s kým a kde sa hrali, považuje žalobca za neseriózne a neetické. Žalobca taktiež poukázal na ustanovenie § 391 ods. 2 CSP, teda viazanosť súdu prvej inštancie právnym názorom odvolacieho súdu, pričom súd prvej inštancie v takomto prípade už nemá naďalej voľnú úvahu pri právnom posúdení skutkového stavu a je povinný riadiť sa právnym posúdením odvolacieho súdu a na jeho základe spor rozhodnúť. Žalobca taktiež poukázal na to, že v predmetnej veci po zrušení odvolacím súdom nedošlo k zmene skutkového stavu. Žalovaní nemali žiadne námietky k zistenému skutkovému stavu a nemali žiadne návrhy na dokazovanie, resp. jeho doplnenie. Žalovaní ani na obhliadke na mieste samom nevedeli ukázať rozsah svojho užívania, nevedeli reálne spochybniť užívací stav žalobcu a domáhali sa len nového premerania pozemkov. K námietke odvolateľky, ktorá spochybňuje poctivý spôsob nadobudnutia nehnuteľnosti žalobcom, právny zástupca žalobcu uviedol, že predmetné nehnuteľnosti dostal darom od svojej matky, a to v rozsahu a hraniciach v akých tieto nehnuteľnosti užívala jeho matka. Pokiaľ ide o následné právne úkony, žalobca, ako osoba neznalá práva, konal v súlade s pokynmi notárov, po celý čas držby nehnuteľnosti však bol presvedčený, že nehnuteľnosti užíva oprávnene.

18. V rámci vyjadrenia k odvolaniu žalovaných v 2. a 6. rade právny zástupca žalobcu poukázal na to, že sa stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ktorý náležitým a vyčerpávacím spôsobom zistil skutkový stav a v súlade so zákonom aj rozhodol. Uviedol, že znalecký posudok vypracovaný v tomto konaní, ako aj zostavovanie ROEP nemá žiadny vplyv na existenciu reálnej delby a následné užívanie pozemkov v zmysle uskutočnenej a realizovanej delby. Dlhodobý užívací stav v hraniciach, aké sú v súčasnosti a skutočnosť dobrej viery potvrdili v konaní aj vypočutí svedkovia M., S., M., M., C., D., A., ale aj obec M. a F. T. B. so sídlom vo Sviní. Ďalej uviedol, že nikto zo žalovaných nespochybnil, ani

na ohliadkách na mieste samom, rozsah užívania parciel žalobcom. Žalovaní nikdy nenamietali rozsah užívania nehnuteľnosti žalobcom a do podania žaloby si nikdy nerobili vlastnícke nároky na ním užívané nehnuteľnosti a akceptovali existujúci užívací stav. Žalobca opätovne poukázal na to, že nerušenú držbu odvodzuje od ústnej darovacej zmluvy, na základe ktorej mu jeho matka K. A. v r. 1972 tieto, v prírode reálne vyčlenené, parcely darovala, pričom ona ich nadobudla titulom dedenia po svojom otcovi B. C.. Žalobca navrhol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

19. Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. - Civilný sporový poriadok (CSP)), po preskúmaní rozsudku v napadnutom rozsahu, konania, ktoré mu predchádzalo a odvolania žalovaných podľa § 363 a § 365 ods. 1 CSP, pri viazanosti dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 CSP), skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie podľa § 383 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, dospel k záveru, že odvolania žalovaných nie sú dôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

Rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje odvolací súd za konzistentné a logické, pričom v celom rozsahu konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia a iba na zdôraznenie jeho správnosti uvádza nasledovné (§ 387 ods. 2 CSP):

20. Odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie správne a v dostatočnom rozsahu zistil v predmetnej veci skutkový stav, na ktorý správne aplikoval príslušné právne predpisy a dospel k zákonnému a správne rozhodnutiu. Odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, považuje za nesporný záver o tom, že právni predchodcovia strán sporu si reálne rozdelili parcely zapísané v zápisnici č. XXX pozemkovej knihy v dávnej minulosti (rok 1948), pričom takáto reálna deľba, s poukazom na rozhodnutie č. XXX/XXXX Úradnej zbierky rozhodnutí bývalého Najvyššieho súdu Československej republiky, má účinky nielen čo do držby, ale aj čo do vlastníckeho práva. Odvolací súd preto považuje za paradoxné tvrdenie žalovanej v 3. rade, že má byť nepochybné to, že k reálnej deľbe nikdy nedošlo, keďže z výsluchu jej právneho predchodcu – otca, v rámci pojednávania na súde dňa 9.12.2015, resp. 30.11.2016, takéto tvrdenie vôbec nevyplýva, práve naopak otec žalovanej 3. rade tvrdil, že žalobca užíval záhradu rozsahu 50 % a druhú polovicu užívali oni ostatní. Taktiež sa vyjadril, že žalobca mal svoju časť oplotenú.

Žalovaná v 3. rade taktiež argumentovala tým, že záver o neexistencii reálnej deľby vyplýva zo znaleckého posudku č. XX/XXXX H. B.. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že považuje za úplne absurdné, že znalec sa vôbec vyjadroval k tejto otázke a bez akejkoľvek relevancie konštatoval, že to má vyplývať z výpovedí zúčastnených strán, a že táto skutočnosť mala byť obojstranne verifikovaná, keďže tieto jeho závery sú úplne nepravdivé. Taktiež je potrebné zvýrazniť to, že úlohou znalca bolo zidentifikovať stav pôvodných mpč. a nie vyjadrovať sa ku skutočnostiam, ktoré vôbec neboli predmetom znaleckého dokazovania, pričom je úplne nepochybné, že úlohou znalca nie je vykonávať dokazovanie, a absolútne nie hodnotiť vykonané dokazovanie, resp. prijímať akékoľvek právne závery, keďže jeho úlohou je exaktne vyjadriť sa k odborným znaleckým úlohám.

21. Žalovaná v 3. rade sa taktiež vyjadrila, že žalobca nemohol byť dobromyseľný, keďže si bol vedomý, že nehnuteľnosti sú v podielovom spoluvlastníctve, čo vyplýva z uzavretej kúpnej zmluvy zo dňa 15.12.1972. Odvolací súd k tomu uvádza, že táto kúpna zmluva bola uzavretá medzi spoluvlastníkmi parcely mpč. XXX/X ako predávajúcimi a žalobcom a jeho manželkou K. A., R. E., nar. XX.XX.XXXX ako kupujúcimi. Odvolací súd poukazuje na to, že táto zmluva nie je žiadnou prekážkou, ktorá by mala za následok záver o tom, že žalobca pre účely vydržania jeho vlastníckeho práva nebol dobromyseľný. Z tejto kúpnej zmluvy, ktorá je aj súčasťou pripojeného spisu (Štátne notárstvo Prešov) taktiež jednoznačne vyplýva, že predávajúcim bola vyplatená kúpna cena 2.400 Kčs, ktorá im bola vyplatená pred uzavretím tejto kúpnej zmluvy. V tejto súvislosti teda nie je pravdivé tvrdenie žalovanej v 3. rade, že na základe tejto kúpnej zmluvy mala matka žalobcu žalobcovi odpredať parcelu o výmere 600 m², keďže túto parcelu mu odpredali všetci spoluvlastníci a na základe tejto kúpnej zmluvy nebola odpredaná celá parcela mpč. XXX/X a už vôbec nie parcela XXX/X, ale z parcely mpč. XXX/X bola odpredaná iba časť vo výmere 600 m² (6 árov). Odvolací súd taktiež uvádza, že pokiaľ sa súčasní žalovaní, teda

právni nástupcovia po pôvodných spoluvlastníkoch ako predávajúcich, vyjadrovali, že nemajú vedomosť o tom, aby ich rodičia niečo predávali žalobcovi, tak nemožno vylúčiť, že o tom nemajú vedomosť, teda, že rodičia ich o tom neinformovali, ale tieto tvrdenia nie sú relevantné, pretože v tomto konaní bolo jednoznačne preukázané že došlo k predaju výmery 600 m², pretože pokiaľ žalobca chcel stavať rodinný dom, musel mať vysporiadaný pozemok na ktorom chcel stavbu realizovať, a keďže v tom čase, napriek realizovanej reálnej deľbe, boli na týchto parcelách formálne zapísaní všetci spoluvlastníci, musel od nich všetkých kúpiť túto stavebnú parcelu, pričom matematicky vzaté, z podielu matky žalobcu, t.j. 1-ice to predstavuje výmeru 300 m² a z druhej polovice (300 m²) čiastočné výmery podľa podielov jednotlivých spoluvlastníkov. Žalobca správne poukázal na to, že vtedajšia politická situácia umožňovala iba predaj nevyhnutnej výmery na výstavbu rodinného domu. Odvolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že je všeobecne známe, že v čase komunistického režimu nemohla byť pôda predmetom osobného vlastníctva a mohla byť iba v štátnom alebo družstevnom vlastníctve (socialistické vlastníctvo), pričom na výstavbu rodinného domu mohli byť prevedené do osobného vlastníctva iba nevyhnutné výmery pôdy, tak ako to bolo v tomto prípade.

22. Žalovaná v 3. rade taktiež namietala, že dobromyseľnosť žalobcu vyvracia aj obsah notárskej zápisnice N XXX/XXXX (správne N XXX/XXXX), teda kúpnej zmluvy zo dňa 15.12.1972, podľa ktorej žalobcovi mala jeho nebohá matka kúpnu zmluvou odpredať nielen výmeru 600 m², ale dokonca aj celé mpč. XXX/X K. XXX/X.

K tomu odvolací súd uvádza, že v texte notárskej zápisnice N XXX/XXXX, Q. XXXXX/XXXX - osvedčenie o vydržaní, je skutočne uvedené, že kúpnu zmluvou z roku 1972 mal žalobca nadobudnúť aj podiel k pôvodným mpč. XXX/X K. XXX/X, avšak z vykonaného dokazovania vyplynulo, že uvedenom čase „komunistického režimu a socialistického vlastníctva“ matka žalobcu mohla na neho previesť (ale iba spolu s ostatnými spoluvlastníkmi, ktorý boli evidovaní ako spoluvlastníci predmetných parciel) iba nevyhnutnú výmeru na stavbu rodinného domu a nemohla previesť ostatné vlastníctvo k svojmu podielu, pričom z obsahu kúpnej zmluvy zo dňa 15.12.1972 nepochybne vyplýva, že touto kúpnu zmluvou bola prevedená iba výmera 600 m², a to všetkými spoluvlastníkmi evidovanými v katastri nehnuteľností, teda nie iba matkou žalobcu, ktorá nadobudla vlastníctvo k svojmu podielu dedením (viď zápisnica Okresného súdu z apríla 1949 - deň nie je čitateľný – čl. 282 spisu).

23. Žalovaná v 3. rade v rámci svojho odvolania taktiež konštatovala, že samotné užívanie časti nehnuteľností v podielovom spoluvlastníctve nie je vydržaním, ale protiprávnym konaním, ktorému v právnom štáte nemôže byť poskytnutá súdna ochrana. Odvolací súd k tomu uvádza, že v danom prípade si žalobca uplatňuje vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, ktoré jeho právna predchodkyňa nadobudla dedením, na základe predchádzajúcej reálnej deľby, a preto sa nemôže jednať o protiprávne konanie, ale o realizáciu jeho práv. Odvolací súd taktiež nezistil, aby žalobca realizoval svoje práva v rozpore s dobrými mravmi, pričom poukazuje na to, že pokiaľ žalobca žiadal o určenie vlastníckeho práva z dôvodu zosúladenia skutočného užívacieho stavu so stavom právnym, tak sa v danom prípade nemôže jednať o konanie rozporné s dobrými mravmi .

24. Odvolatelia taktiež poukazovali na to, že žalobca si takýmto určením vlastníckeho práva chce legalizovať svoju čiernu stavbu. K tomu odvolací súd uvádza, že predmetom konania nie je riešenie tejto otázky a táto skutočnosť nemá vplyv na posúdenie tejto veci, pričom právnym zdôvodnením žaloby je, ako už bolo uvedené, uvedenie skutočného užívacieho stavu do súladu so stavom právnym k parcelám, tak ako sú označené vo výroku tohto rozhodnutia.

25. Žalovaní v 2., 6. a 8. rade taktiež namietali, že žalobca, ani jeho právni predchodcovia nikdy neboli v dobových evidenciách nehnuteľností vedení ako výluční vlastníci. K tomu odvolací súd opätovne uvádza, že žalobca nikdy ani len netvrdil, že je výlučným vlastníkom týchto parciel, ale ich vlastníkom v podiele 1, s tým, že sa jedná o, v prírode reálne vyčlenenú časť, ktorú takto nadobudla už jeho matka po predchádzajúcej reálnej deľbe. Žalobca si teda bol, a aj je nepochybne toho vedomý a takýmto spôsobom aj uplatnil svoje právo touto žalobou, pričom je nepochybné, že žalobca nežiadal určiť, že je výlučným vlastníkom parciel evidovaných na LV č. XXXX, k.ú. B. C..

Taktiež namietali, že kúpna zmluva sa mala týkať iba spoluvlastníckeho podielu matky žalobcu, čo ale nie je pravdou, pretože z kúpnej zmluvy zo dňa 15.12.1972, ako už bolo uvedené, nepochybne vyplýva, že predávajúcimi boli všetci vtedajší podieloví spoluvlastníci mpč. 678/2.

Žalovaní taktiež konštatovali, že znalecký posudok mal úplne vyvrátiť pravdivosť tvrdení žalobcu, avšak žiadnym konkrétnym spôsobom nešpecifikovali, v čom konkrétne a aké tvrdenia žalobcu mal tento

posudok vyvrátiť, pričom odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, nezistil aby nejaké relevantné skutočnosti vyplývajúce z tohto znaleckého posudku vyvrátili pravdivosť tvrdení žalobcu.

Právny zástupca žalovaných v 2. a 6. rade v rámci svojho odvolania, okrem iného konštatoval, že znaleckým posudkom nebolo hodnoverným spôsobom preukázané, akým spôsobom a v akej výmere boli jednotlivé časti rozdelené medzi spoluvlastníkov. K tomu odvolací súd uvádza, že účelom znaleckého posudku takáto úloha ani nebola, pretože úlohou znalca bola identifikácia parciel.

Právny zástupca žalovaných v 2. až 6. rade poukázal aj na to, že v konaní nebolo preukázané, že pôvodní podieloví spoluvlastníci sa pri reálnej deľbe mali dohodnúť tak, že nebudú rešpektovať veľkosti spoluvlastníckych podielov. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že subjekty, ktoré reálnu deľbu realizovali už nežijú, preto nie je možné exaktne tieto skutočnosti, napr. v teréne overiť, avšak je nepochybné, že reálna deľba bola dlhodobo akceptovaná bez akýchkoľvek námietok až do času, pokiaľ si žalobca chcel aj právne vysporiadať svoje vlastníctvo. Vykonaným dokazovaním nebol relevantne spochybnený rozsah užívania žalobcu, resp. jeho právnej predchodkyne, práve naopak z výsluchu svedkov, vyjadrení obce Kojatice a poľnohospodárskeho družstva vyplynulo, že žalobca, resp. jeho právna predchodkyňa užívali tieto parcely v takom rozsahu v akom žalobca teraz žiada určiť vlastníctvo.

Právny zástupca žalovaných v 2. a 6. rade ďalej namietal že, ak by bol žalobca nepochybniteľným spôsobom dobromyseľne užíval predmetné nehnuteľnosti, nebol by sa domáhal prevzatia týchto nehnuteľností do užívania. Odvolací súd k tomu uvádza, že žalobca sa nikdy nedomáhal prevzatia týchto nehnuteľností do užívania, keďže tieto riadne dlhodobo užíval a právni predchodcovia, ani žalovaní do roku 2008 nič nenamietali, pričom v súčasnosti v podstate namietajú iba výmeru reálne vyčlenených parciel v užívaní žalobcu.

26. Odvolací súd poukazuje na to, že v predmetnom konaní bolo jednoznačne a nepochybné preukázané svedeckými výpoveďami, vyjadrením poľnohospodárskeho družstva, resp. obce, že žalobca, resp. predtým jeho právna predchodkyňa, riadne užívali a užívajú parcely, ku ktorým žiada žalobca určiť vlastnícke právo. Žalobca na oboch obhliadkach na mieste samom prezentoval hranice svojho vlastníctva, pričom nikto zo žalovaných konkrétne nenamietal, ktorá časť jeho vlastníctva by mu nemala patriť. Žalovaní v podstate namietali iba skutočnosť, že matematická výmera vlastníctva žalobcu nie je presnou polovicou výmery parciel, ktoré sú predmetom tohto konania. V tejto súvislosti odvolací súd opätovne poukazuje na to, že v súčasnosti už nie je možné exaktne zistiť všetky detaily nepochybnéj reálnej deľby, keďže subjekty, ktoré si pozemky rozdelili, už nežijú, ale je logické, že reálna deľba sa realizuje v závislosti od dohody jej účastníkov, predchádzajúceho využívania, účelnosti využívania, terénu v prírode a pod., preto sa dá reálne predpokladať, že pri takejto reálnej deľbe nedošlo k takému ideálnemu rozdeleniu, že podiel každého z bývalých spoluvlastníkov bude presne sedieť na meter štvorcový. V tomto ohľade odvolací súd poukazuje taktiež na to, že v konaní nebolo preukázané, aby právni predchodcovia žalovaných, a do roku 2008 ani samotní žalovaní akýmkoľvek spôsobom namietali túto reálnu deľbu. Takto rozdelené pozemky, na liste vlastníctva evidovaní podieloví spoluvlastníci riadne a dlhodobo užívali, pričom posudzovanie takýchto právnych vzťahov musí samozrejme zodpovedať aj zásade právnej istoty.

27. Žalovaní taktiež navrhovali, že je potrebné pozemky nanovo rozmerať. Odvolací súd, ale k tomu uvádza, že sa jedná o pozemky, ktoré už boli v dávnej minulosti reálne rozdelené. Odvolací súd taktiež poukazuje na to, že pokiaľ žalobcovia navrhovali znalecké dokazovanie, ktoré sa malo týkať identifikácie parciel, tak z obsahu ich podaní ani nevyplýva spornosť identifikácie parciel, ale spornosť výmery. V súvislosti s, v minulosti reálne vyčlenenými parcelami, odvolací súd zdôrazňuje, že výmera nie je záväzný údaj katastra (§ 70 ods. 2 zákona č. 162/1995 Z.z.) Je zrejme, že v súčasnosti sú geodetické merania oveľa presnejšie ako v minulosti, a je všeobecne známe, že v minulosti dochádzalo k značným disproporciám pri vymeriavaní pozemkov, keďže meracie metódy boli nepresné. Odvolací súd taktiež poznamenáva, že nie je zrejme v akom rozsahu (presne koľko m²) užívajú žalovaní, teda či každý z nich užíva svoju časť presne v rozsahu svojho podielu. Odvolací súd zároveň poukazuje na to, že žalobca uviedol, že keď si chcel dať vlastníctvo do poriadku a oslovil žalovaných, tak títo ani nemali vedomosť o tom, že na predmetných parcelách majú nejaký podiel, preto je skutočne otázne v akej výmere a či vôbec v súčasnosti tieto svoje, v dávnej minulosti vyčlenené, podiely užívajú.

27. Čo sa čo sa týka výmery parciel, tak predmetom konania sú parcely registra E, evidované na LV č. XXXX, k.ú. B. C., a to parcely č. XXX/XXX, XXX/XXX, XXX/XXX, XXX/XXX K. XXX/XXX v celkovej výmere 8.368 m², pričom žalobca je zapísaný ako podielový spoluvlastník v podiele 1, teda polovica z

tejto výmery predstavuje 4.184 m². Podľa geometrického plánu predloženého žalobcom výmera jeho parciel na základe reálnej del'by, ktorá nebola v tomto konaní relevantne spochybnená, predstavuje výmeru 4.911 m², čo predstavuje rozdiel 727 m² ($4.911 - 4.184 = 727$) a v percentuálnom vyjadrení sa jedná o výmeru matematicky navyše v rozsahu 17,37 %.

V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na správne závery súdu prvej inštancie, ktorý konštatoval, že podstatná je rozloha pozemku v hraniciach skutočne vykonávanej držby a v praxi sú dokonca prípustné rozdiely dosahujúce až 50 %, výnimočne aj viac, pričom v tomto ohľade odkázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR, sp.zn. 22Cdo/442/2004, zo dňa 07.02.2005, ktoré je pre účely posúdenia tejto veci použiteľné aj v našich právnych podmienkach. Odvolací súd poukazuje taktiež na to, že v tomto konaní nebolo žiadnym spôsobom preukázané, aby mal žalobca vedome užívať nejakú väčšiu výmeru, pričom ako už odvolací súd uviedol, takúto výmeru užíval žalobca, resp. jeho právni predchodcovia dlhodobo, bez akýchkoľvek námietok zo strany žalovaných, ktorí až potom, keď žalobca chcel aj právne vysporiadať svoje vlastnícke právo, teda zosúladiť užívaci stav so stavom právnym, začali namietat výmeru jeho podielu.

Odvolací súd taktiež poukazuje na to, že z výpisu z pozemkovej knihy, zápisnica č. XXX vyplýva, že parcela mpč. 678/2 má výmeru 1 jutro a 850 siah, čo zodpovedá výmere 8.812 m². Z výkazu plôch ku geometrickému plánu č. XXX-XXX-XXXX-XX zo dňa 20.11.1972, ktorý je súčasťou pripojeného notárskeho spisu už vyplýva výmera tejto parcely 8.720 m². Z prehlásenia žalovaného v 6. rade zo dňa 08.11.2009 vyplýva, že nemá výhrady k vydaniu notárskeho osvedčenia k parcelám citovaným v tomto prehlásení, keďže po vysporiadaní uskutočnenom dávno v minulosti, tieto parcely užívali rodičia žalobcu a teraz ich užíva žalobca, pričom z tohto prehlásenia vyplýva, že geometrickým plánom spoločnosti GEODAT, s.r.o. č. XX/XXXX bola určená výmera týchto parciel v prospech žalobcu 5.038 m² (podiel 1). Z listu vlastníctva č. XXXX, k.ú. B. C. už vyplýva výmera 8.368 m². Vyššie uvedené teda iba potvrdzuje skutočnosť, že výmera nie je záväzný údaj katastra.

28. Odvolací súd taktiež poukazuje na geometrický plán P. H. A. č. XX/XXXX zo dňa 14.04.2014, ktorý je podkladom tejto žaloby a zvyrazňuje skutočnosť, že tento geometrický plán bol autorizačne aj úradne overený. Z tohto geometrického plánu taktiež nepochybne vyplýva, že tento je „podkladom na právne úkony, keď údaje doterajšieho stavu výkazu výmer sú zhodné s údajmi platných výpisov z katastra nehnuteľností“. Odvolací súd považuje preto za zrejmé, že tento geometrický plán vychádza z platných údajov katastra a z výkazu výmer je úplne zrejmé, aký bol doterajší stav, aké boli zmeny a aký je nový stav. V tomto ohľade sa teda javí aj znalecký posudok vypracovaný v tomto konaní ako nadbytočný, pričom pokiaľ znalec konštatoval, že pri tzv. ROEP-ke nastali určité chyby, tak táto skutočnosť nemá relevantný vplyv na posúdenie tejto veci.

29. Odvolací súd sa teda jednoznačne stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že k 01.01.1992 žalobca splnil podmienky vydržania, keďže nehnuteľnosti, ku ktorým žiada určiť vlastnícke právo, sú spôsobilým predmetom vydržania, jeho držba bola oprávnená a nepretržitá počas celej zákonom stanovenej vydržacej doby (10 rokov), pričom oprávnenú držbu preukázal faktickým ovládaním veci a vôľou nakladať s vecou ako s vlastnou, preto najneskôr k 01.01.1992 nadobudol vlastnícke právo k predmetu konania, tak ako to správne konštatoval súd prvej inštancie. Odvolací súd v tejto súvislosti už konštatoval, že žalovaní žiadnym konkrétnym spôsobom relevantne nenamietali skutočnosť, ktorú časť svojich parciel žalobca užíva neoprávnené, a to ani počas celého dlhotrvajúceho konania, ani v rámci obhliadok na mieste samom. Relevantne nespochybnili hranice v prírode, ktoré ohraničujú parcely, ktoré užíva žalobca (medza, plot). Žalobcom tvrdené skutočnosti potvrdili svedkovia, ktorých žalovaná v 3. rade síce vyhodnotila ako nedôveryhodných z titulu údajného priateľského vzťahu, resp. rodinných väzieb, avšak tieto tvrdenia, bez ďalšieho, nezakladajú nehodnovnosť týchto svedkov. Na druhej strane žalovaní ani len neoznačili žiadnych svedkov, ktorí by mali vyvrátiť tvrdenia žalobcu (žalobca sa dokonca vyjadril, že žalovaní nejakých svedkov aj oslovili, ale títo odmietli hovoriť nepravdy). Taktiež F. T. D. sa vo svojom vyjadrení zo dňa 07.07.2016 jednoznačne vyjadrilo, že družstvo parcely žalobcu neužíva a ani nikdy neužívalo, vzhľadom na špecifické okolnosti, a to, že otec žalobcu so svojimi koňmi pracoval pre družstvo, preto mu tieto parcely ponechali k užívaniu, pričom napriek vypracovanému projektu Pozemkového úradu Prešov zo dňa 07.01.1992 v zmysle zákona č. 330/1992 Zb. o pozemkových úpravách, užívanie týchto parciel žalobcom bolo legalizované. R. G. M. vo svojom vyjadrení zo dňa 07.05.2015 žiadnym spôsobom nespochybnila užívanie predmetných parciel žalobcom, ktorý už desaťročia aj platí za tieto parcely dane. Všetky tieto skutočnosti svedčia o oprávnenosti držby žalobcu.

30. Odvolací súd, s poukazom na vyššie uvedené, nezistil naplnenie žiadneho z odvolacích dôvodov, preto rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil, pričom súd prvej inštancie taktiež správne rozhodol, s poukazom na ust. § 255 ods. 1 CSP, o trovách konania a o trovách znaleckého dokazovania.

31. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol na základe § 396 ods. 1 CSP, s použitím § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešným žalovaným v rozsahu 100 %, ktorí sú vzhľadom na charakter ich formálne evidovaného podielového spoluvlastníctva, zodpovední spoločne a nerozdielne.

32. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).